

În prima linie

Ne mai despart doar câteva săptămîni de ziua în care reprezentanții gloriosului nostru partid se vor reuni în marele lor forum — al XII-lea Congres.

În aceea zi, 19 noiembrie 1979, care va rămîne înscrisă cu litere de aur în calendarul revoluției românești, va răsuna din nou, cu putere, ascultat de întreaga țară și avînd, fără nici o îndoială, ample reverberații pe toate meridianele globului, cuvîntul inspirat al marelui bărbat care conduce cu clarviziune, rigoare științifică, îndrăzneală și neostenită iubire de patrie destinele celor douăzeci și două de milioane de cetățeni ai Republicii noastre socialiste.

Sînt aproape șase decenii de cînd comuniștii romîni s-au situat în avangarda bătăliilor de clasă ale proletariatului, ale oamenilor muncii, în numele revoluției de eliberare socială și națională. De la prima victorie, cea de temelie, a acestei revoluții, am aniversat de curînd treizeci și cinci de ani. I-am aniversat cu mîndrie pentru ceea ce, pornind de la un stadiu de dezvoltare vitreg, am înfăptuit, sub conducerea partidului, precum și cu hotărîrea neînduplecată de a rostui și mai bine așezarea socialistă, gînd cu deosebire fertil, pentru că revoluția nu s-a încheiat, ea continuă, luminată dinăuntru de aspirația către comunism.

Acest gînd, această aspirație își găsesc o nouă și strălucită concretizare în proiectele Directivelor celui de-al XII-lea Congres, elaborate din inițiativa și sub nemijlocita îndrumare a conducătorului partidului, și care, discutate fiind în toate organizațiile de partid, în presă, de către întregul popor, urmează a fi dezbătute și aprobate în Congres. Ele îmbrățișează, într-o viziune exhaustivă, dimensiunile noii etape de dezvoltare, către care ne îndreptăm cu pas cumpănit, dar ferm, în contextul presupus de întreg zbuciumul planetei, și deschid porțile acestei înaintări, oferind soluții viabile problemelor imediate, fără a se pierde, însă, nici o clipă din vedere țelul suprem, comunismul.

Înfăptuirea lor, prin munca și creația poporului, va fi o nouă și strălucită încununare a perioadei inaugurată acum cincisprezece ani — odată cu al IX-lea Congres al partidului — și care, pe bun temei, a fost numită cea mai fertilă din întreaga noastră istorie.

În toate adunările de partid, în toate împrejurările în care se discută proiectele documentelor Congresului, într-o impresionantă unanimitate, se formulează și se întărește propunerea ca tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU să fie reales la Congresul al XII-lea în cea mai înaltă funcție de conducere în partid. Este aceasta voința tuturor membrilor partidului nostru, a tuturor cetățenilor patriei, care văd în partidul comuniștilor chezașul demnității naționale, al bunăstării și fericirii națiunii noastre socialiste.

În aceste zile au avut loc și plenarele consiliilor de conducere ale uniunilor de creație, consacrate dezbaterii documentelor celui de-al XII-lea Congres, și la care au participat și numeroși dramaturgi, regizori, actori, scenografi. Într-o atmosferă de entuziasm, toți oamenii de artă și literatură s-au raliat acestei propuneri, în modul cel mai firesc. În modul cel mai firesc, pentru că arta este muncă, arta se hrănește din truda și creația poporului, arta este, în însăși esența ei, adevăr și omenie, arta are nevoie de pace. Iar acest fiu de țărani, devenit muncitor revoluționar și luminat intelectual, conducător genial al națiunii noastre, este cu adevărat cel mai viguros exemplu de muncă fără istov în folosul patriei, gîndirea lui este însăși expresia adevărului, practica lui politică este chintesența omeniei tradiționale a romînilor, el apără ca nimeni altul cauza păcii. În orice împrejurare, oricît de grea, el se află în prima linie, în avanpostul celor ce-și croiesc, nu ușor, un drum nou, o viață pe măsura omului.

Garanția cea mai sigură a viitorului luminos al poporului român, al culturii și artei românești, este prezența în fruntea partidului a celui mai iubit și mai respectat fiu al națiunii noastre socialiste, eminentul conducător al partidului și statului, strălucit militant al mișcării revoluționare internaționale, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU.

„T”